

Arrest

nr. 305 238 van 22 april 2024
in de zaak RvV X / VII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ACEVEDO VAHOS
De Stassartstraat 117/2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. ACEVEDO VAHOS verschijnt voor verzoekers en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juni 2021 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 16 januari 2023 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.06.2021 werd ingediend door :

. (R.R.) Geboren te Sao Paulo op (...)

. (R.R.) Geboren op (...)

Meerderjarige zoon:

. (R.R.) Geboren op (...) Nationaliteit: Brazilië

Adres:

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen op datum van 26.05.2019 het Schengen grondgebied binnen reisden. Op datum van 22.10.2020 dienden zij een asielaanvraag in. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 13.01.2021 (voor de ouders) en op 05.01.2021 (voor de zoon) met een beslissing tot afstand van de asielaanvraag. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de coronapandemie als buitengewone omstandigheid. Ze wijzen er op dat niet essentiële reizen verboden zouden zijn en vermelden tevens dat ook de Europese Raad van mening is dat een terugkeer in het kader van migratie geen essentiële reis uitmaakt. Zij verwijzen naar artikel 21 van het Ministerieel Besluit van 28.10.2021. In dit kader halen ze tevens de algemene situatie in Brazilië aan (waar zeer veel mensen overleden zouden zijn aan het virus en waar de ziekenhuizen verzadigd zouden zijn) waardoor zij blootgesteld zouden worden aan een ernstig risico voor hun gezondheid, zoals beschermd door artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl de huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

De coronapandemie is een wereldwijd fenomeen, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België – zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer – een zekere kans op een besmetting met zich mee brengen. Dus ook in België lopen verzoekers een kans om besmet te geraken. Bovendien moet de corona-pandemie worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo tonen zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat hun reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Uit informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt, volledigheidshalve, dat Brazilië reiziger toelaat, via de lucht, over of over zee volgens de gebruikelijke wettelijke inreis- en verblijfsvoorwaarden mits het voorleggen van een vaccinatiebewijs of een negatief testresultaat. Reizen naar Brazilië is aldus perfect mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen evenmin aan dat zij tijdens hun reis niet de nodige hygiënemaatregelen niet kunnen worden gerespecteerd, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in haar land van herkomst. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat hun terugkeer een ernstig risico voor

hun gezondheid zou inhouden. Evenmin tonen zij aan dat zij in Brazilië een hoger risico zouden lopen. Indien betrokkenen toch besmet zouden raken, dan nog blijkt niet dat zij tot een risicogroep behoren noch blijkt dat zij in Brazilië verstoken zullen blijven van de benodigde medische zorgen. Het louter voorleggen van algemene krantenartikelen is ruim onvoldoende om een persoonlijk risico aan te tonen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Ze verwijzen naar artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkenen beroepen zich de scholing van hun zoon, ter staving waarvan zij één schoolattest voorleggen van het jaar 2020/2021. Echter, betrokkene toont slechts één jaar scholing en bovendien is hij reeds sinds 21.06.2020 niet langer leerplichtig. Hij toont evenmin aan dat hij hier actueel nog steeds scholing volgt. Het feit dat hij in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit element kan dan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2019 in België zouden verblijven, dat zij beiden een cursus Frans gevolgd zouden hebben, dat mevrouw onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij gemotiveerd zouden zijn om te werken en te investeren in de Belgische maatschappij en een economische bijdrage te leveren, dat er tevens sprake zou zijn van sociale integratie, dat hun integratie opmerkelijk zou zijn, dat hun zoon lid zou zijn van een voetbalclub, dat mevrouw een werkbelofte voorlegt evenals een arbeidsovereenkomst en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 11.06.2021 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 13.01.2021 (ouders) en 05.01.2021 (zoon) van hun asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

Op 16 januari 2023 legde de gemachtigde aan verzoekers elk eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het bevel voor verzoekster is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw:

*"Naam, voornaam: (...). Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Brazilië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Uit het paspoort met nr. blijkt dat mevrouw op datum van 26.05.2019 het Schengen grondgebied inreisde. De maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt;

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

Het bevel voor eerste verzoeker, is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

*"Naam, voornaam: (...). Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Brazilië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Uit het paspoort met nr. (...) blijkt dat mijnheer op datum van 26.05.2019 het Schengen grondgebied inreisde. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt;

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

Het bevel voor tweede verzoeker (de zoon), is de vierde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

*"Naam, voornaam: (...). Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Brazilië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Het paspoort met nr. (...) bevat een inreisstempel van Schengen dd 26.05.2019. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt;

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in de middelen een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*, van het *"voorzichtigheidsbeginsel"* en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij voeren ook een manifeste beoordelingsfout aan. Verder blijkt uit de uiteenzetting dat verzoekers ook een middel steunen op de schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Verzoekers voeren in het eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Ze lichten dit middel toe als volgt:

"1. Dat de artikel 9bis § 2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat :

" Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : i° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2 ° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3 ° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan]2;

4 ° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen"

Er is geen andere wettelijke definitie die deze bepaling aanvult.

De Raad van State definieert buitengewone omstandigheden als die "die de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken" en benadrukt dat dit begrip niet samenvalt met dat van "overmacht" (met name RvS, arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000). In het kader van de uitoefening van discretionaire bevoegdheid heeft de tegenpartij aangegeven dat "(...) het feit dat een motivatie 'kort' is, irrelevant is voor het beoordelen van de wettigheid van een beslissing in het licht van de vereisten van de wet van 29 juli 1991 (...)"12.

Formele motivatie sluit holle, stereotiepe of algemene formuleringen uit. Heel logisch beschouwt de jurisprudentie van de Raad van State dit niet als een "adequate" motivatie.13.

In dit geval, in tegenstelling tot de mening van de tegenpartij, stellen de verzoekers dat de elementen die ter ondersteuning van hun aanvraag zijn aangevoerd, uitzonderlijke omstandigheden vormen die de indiening

van een aanvraag voor een verblijfsvergunning in België rechtvaardigen. Deze elementen omvatten met name:

- De duur van hun verblijf in België.
- Hun succesvolle integratie in België.
- De arbeidsovereenkomsten die zijn gesloten met bedrijven die bereid zijn hen aan te nemen zodra hun verblijfssituatie geregulariseerd is.

In de betwiste beslissing beschouwt de tegenpartij deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden, maar eerder als inhoudelijke elementen.

De verweerder is verplicht uitleg te geven over het regularisatiebeleid en de criteria die worden gebruikt om een dergelijke regularisatie toe te kennen of te weigeren. Dit is nodig om de principes van gelijkheid en non-discriminatie te respecteren (Raad van State, 11e kamer, 12 januari 1996, RDE 1996, pagina 208) en om willekeurige administratieve beslissingen te voorkomen (Raad van State, arrest nr. 157-452 van 10 april 2006). Vanwege de opzettelijke weigering van de verweerder om de regularisatiecriteria openbaar te maken, begrijpen de verzoekers niet op welke basis zij geregulariseerd zouden kunnen worden, zoals andere buitenlanders, en schenden daarmee de principes van gelijkheid, non-discriminatie, transparantie en juridische zekerheid.

De betwiste beslissing is niet naar behoren gemotiveerd in rechte, bij gebrek aan duidelijke en precieze regels die definiëren wat een uitzonderlijke omstandigheid is. Daardoor kunnen de verzoekers niet begrijpen welke elementen nuttig hadden kunnen worden aangevoerd om een gunstige reactie te verkrijgen. Alle elementen die in hun aanvraag zijn aangevoerd, moeten daarom gezamenlijk worden beoordeeld en niet afzonderlijk, zoals de tegenpartij ten onrechte doet. Door ze echter afzonderlijk af te wijzen, maakt de tegenpartij een duidelijke beoordelingsfout en schendt het algemene beginsel van goed bestuur.”

Verzoekers voeren in een eerste onderdeel van het middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen juncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In de motieven wordt in casu verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste beslissing een uitgebreide motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Daarbij gaat de gemachtigde uitgebreid in op de in de aanvraag aangehaalde elementen namelijk het feit dat ten tijde van het indienen van de aanvraag de corona-epidemie volop aan de gang was, dat de zoon naar school is gegaan in de periode 2020-2021 en dat verzoekers Franse lessen volgen en werkwillig zijn.

Verzoekers maken bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Van dit laatste artikel wordt eveneens de schending aangevoerd.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De “buitengewone omstandigheden” in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Volgens de Raad van State kunnen “als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” terwijl “echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoekers wijzen op bepaalde elementen van lang verblijf en integratie, met name het feit dat zij sinds 2019 in België zouden verblijven, hun succesvolle integratie en de arbeidsovereenkomsten die zijn gesloten met bedrijven die bereid zijn hen aan te nemen zodra hun verblijfssituatie geregulariseerd is, heeft de gemachtigde terecht gemotiveerd dat elementen van integratie volgens het voormelde principe-arrest van de Raad van State in principe niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheidsfase van de aanvraag. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de banden of de integratie dermate zijn dat hun aanwezigheid in België onontbeerlijk is voor de tijd van de behandeling van de visumaanvraag vanuit het buitenland. Zij komen in feite niet verder dan een herhaling van enkele elementen die ze reeds in hun aanvraag aanvoerden en waarop de gemachtigde op afdoende wijze heeft geantwoord.

In de mate dat verzoekers met hun verwijzing naar “elementen die ter ondersteuning van hun aanvraag zijn aangevoerd als uitzonderlijke omstandigheden”, ook doelen op de corona-pandemie en de sanitaire situatie in Brazilië ten tijde van het indienen van de aanvraag wijst de gemachtigde erop dat de corona-pandemie moet worden beschouwd als een wereldwijd fenomeen en een probleem van tijdelijke aard waarvan kan aangenomen worden dat die voorbij zal gaan, hetgeen overigens thans niet langer als een actueel probleem kan worden aangenomen. Verder stelt de gemachtigde dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun herkomstland. Volgens de gemachtigde kon er blijkens de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken op het ogenblik van de beslissing gereisd worden van België naar Brazilië mits voorlegging van een vaccinatiebewijs of een negatief testresultaat en is uitvoering geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten een andere situatie dan een toeristische reis of andere niet-essentiële reizen naar een ander land dan het land waar men regelmatig verblijft. De gemachtigde wijst er ook op dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat zij tijdens hun reis niet de nodige hygiënemaatregelen kunnen respecteren, noch dat zij de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in Brazilië. Evenmin kunnen verzoekers aantonen dat zij meer risico op bestemming lopen in Brazilië, dat zij tot een risicogroep horen of dat zij in Brazilië verstoken zullen blijven van de benodigde medische zorgen indien zij toch besmet zouden raken.

De Raad kan niet nagaan welke specifieke regels er door de Braziliaanse autoriteiten werden gehanteerd op het ogenblik van de bestreden beslissingen. De Raad dient zich te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissingen. In elk geval volgt de Raad de gemachtigde dat de corona-pandemie moest beschouwd worden als een probleem van tijdelijke aard en dat uitvoering geven aan een terugkeerbesluit niet kan gelijkgesteld worden met het doen van een toeristische reis of een andere niet-essentiële reis naar een land waarvan men niet de nationaliteit heeft of waar men niet regelmatig verblijft. Indien tijdelijk terugkeren naar Brazilië om aldaar een aanvraag in te dienen op het ogenblik van het nemen van de beslissingen moeilijk zou geweest zijn omwille van Braziliaanse coronaregelgeving, dan nog hadden verzoekers de mogelijkheid dit aan te kaarten bij de gemachtigde en te vragen dat de termijn voor vrijwillig vertrek, die nu dertig dagen bedroeg, zou kunnen verlengd worden op grond van artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ook met betrekking tot de scholing van de zoon heeft de gemachtigde niet op onzorgvuldige noch kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat de zoon reeds sinds 21 juni 2020 niet langer leerplichtig is, en dat niet is aangetoond dat hij in België actueel nog steeds scholing volgt. Verzoekers hebben enkel een bewijs van inschrijving aangetoond voor één jaar voor het schooljaar 2020-2021. Zij tonen niet aan dat de gemachtigde naliet met bepaalde elementen rekening te houden op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Waar verzoekers nog menen dat de gemachtigde formeel in de bestreden beslissing had moeten opnemen wat wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, kan de Raad niet volgen. Ook al impliceert een discretionaire bevoegdheid inderdaad een verdergaande motiveringsplicht (cf. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1999, 145), dan nog kan dit niet zo ver reiken als zou de gemachtigde ertoe gehouden zijn alle eventuele mogelijke buitengewone omstandigheden te gaan opsommen die geen betrekking hebben op het geval. Het komt aan verzoekers toe aan te tonen welke elementen hen verhinderen de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Het komt vervolgens aan de gemachtigde toe om binnen zijn discretionaire bevoegdheid terzake, deze elementen te beoordelen en indien hij van mening is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dit afdoende te motiveren, hetgeen hij in casu heeft gedaan.

Verder blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft verwezen naar bovenvermeld arrest van de Raad van State nr. 198.769 waarin wordt uiteengezet wat bijvoorbeeld onder buitengewone omstandigheden kan worden verstaan. Op deze wijze konden verzoekers dus nagaan wat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State als buitengewone omstandigheid wordt aangenomen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Waar verzoekers nog een manifeste beoordelingsfout aanvoeren, door erop te wijzen dat de gemachtigde het geheel van de elementen had moeten beoordelen en niet alle elementen afzonderlijk, kan de Raad niet volgen. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde dat hij van elk element dat in de aanvraag wordt aangehaald als een buitengewone omstandigheid zorgvuldig onderzoekt of dit kan volstaan om hem te overtuigen van het feit dat het niet redelijkerwijs kan verwacht worden van verzoekers dat ze voor het indienen van hun verblijfsaanvraag moeten terugkeren naar Brazilië. Bijkomend blijkt uit de aanhef van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde ook het geheel van de elementen heeft beoordeeld door te stellen “*de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid (...)*”.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Zij lichten dit middel toe als volgt:

“2. Dat de bestreden beslissing in ernstige mate de fundamentele subjectieve rechten van verzoekers, zoals die zijn neergelegd in artikel 8 EVRM, heeft geschonden:

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM, dat rechtstreekse werking heeft in het Belgische recht, bepaalt dat:

« 1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »;

Dat « artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven beschermt. Deze bepaling is door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geïnterpreteerd in de context van migratie. Het Hof leidt uit deze bepaling de negatieve verplichting af om de gezinnen niet te scheiden en, binnen vrij nauwe grenzen, de positieve verplichting om de gezinnen te herenigen. Artikel 8 EVRM wordt gecombineerd met de artikelen 13 en 14 EVRM om een doeltreffende voorziening in rechte en de eerbiediging van het non-discriminatiebeginsel te waarborgen, in geval van een aantoonbare schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven (J.Y CARLIER et S. SAROLEA., Droit des étrangers, Bruxelles, 2016, p. 334);

Dat « de daadwerkelijke eerbiediging van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven vereist dat de publieke autoriteit zich niet alleen onthoudt van een beperking van de betrokken vrijheid, maar ook bepaalde maatregelen neemt, zoals de afgifte van een visum of de verlenging van een verblijfsvergunning. Op grond van de positieve verplichting volgende uit artikel 8 EVRM heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de situatie van personen die het grondgebied van een staat wensen te betreden, bijvoorbeeld in het kader van gezinshereniging, bekeken. Het hoge gerechtshof is van oordeel dat « de grens tussen de positieve en de negatieve verplichtingen van de staat uit hoofde van deze bepaling niet nauwkeurig is omschreven. De toepasselijke beginselen zijn niettemin vergelijkbaar. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het billijke evenwicht dat moet worden gevonden tussen de tegenstrijdige belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel (EHRM 19 februari 1996 Gül tegen Zweden §38«;

Dat artikel 8 van het EVRM ook van toepassing is op het privéleven van vreemdelingen, zelfs indien zij illegaal in de Unie verblijven;

Dat « het een algemeen aanvaard beginsel van internationaal recht is dat staten het recht hebben, onverminderd hun verdragsverplichtingen, de binnenkomst, het verblijf en het vertrek van niet-onderdanen te controleren » (EHRM 18 Oktober 2006 Üner t. Nederland (Grote Karner), §54.);

Dat de staten bij de uitoefening van deze prerogatieven inbreuk kunnen maken op een door artikel 8 EVRM beschermd recht. In dit geval moet de uitzettingsmaatregel in overeenstemming zijn met de wet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, d.w.z. gerechtvaardigd door een dringende sociale behoefte en evenredig met het nagestreefde legitieme doel (Berrehad t. Nederland). Daarom hebben staten, in bepaalde omstandigheden die door de evenredigheidsstoets kunnen worden vastgesteld, de negatieve verplichting om een vreemdeling, ongeacht of deze legaal verblijft of niet, niet uit te zetten;

Dat de verwijdering van een irreguliere vreemdeling binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM valt en dat een Staat, door hem of haar uit te zetten, zijn negatieve verplichting om zich niet te mengen in het privé- en gezinsleven van de betrokkene, kan schenden;

Bovendien schrijft de Richtlijn ‘terugkeer’ voor dat de lidstaten bij de uitvoering van de Richtlijn rekening moeten houden met de gezinssituatie van de betrokkene (artikel 5);

Artikel 8 van het Verdrag beschermt niet alleen de familiebetrekkingen sensu stricto die door het uitzettingsbevel zouden worden aangetast, maar ook de « persoonlijke, sociale en economische betrekkingen die constitutief zijn binnen het privéleven van elk mens » (EHRM 9 oktober 2003 Slivenko c. Lettonie §96).

Zoals het Hof stelt:

« Aangezien artikel 8 ook het recht beschermt om banden met de medemens en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat, moet worden aanvaard dat het geheel van de sociale banden tussen de gevestigde Immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. » (EHRM 18 oktober 2006 Ünür t. Nederland (Grote Karner) §59.);

In casu woont verzoeker in België met zijn schoolgaande kinderen.

Dat zodra het bestaan van een privé- en/of gezinsleven is bewezen, zoals in casu, de inmenging uit de bestreden beslissing wordt afgeleid;

Dat uw rechtspraak bijgevolg een zo nauwgezet mogelijk onderzoek van de zaak met betrekking tot het privéleven vereist (RvV 31 december 2015, nr. 159.445; RvV 30 november 2015, nr. 157.488);

Dat de schending van artikel 8 EVRM kan worden geanalyseerd vanuit het perspectief van de positieve verplichting, in zijn procedurele aspect, die op de Staat rust om de doeltreffendheid van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven te waarborgen door een beoordeling te verrichten van de gevolgen van de uitzetting voor het privé- en gezinsleven van verzoeker (EHRM 13 december 2016 Paposhvili t. België (Grote Karner), §§ 221 et 224);

De wil van de politieke macht om niet langer over te gaan tot de regularisatie van illegale vreemdelingen laat haar echter niet toe de door artikel 8 EVRM beschermde particuliere belangen te miskennen, dewelke de Grote Karner van het EHRM België in de zaak Paposhvili ter herinnering heeft gebracht;

Verzoeker is derhalve van mening dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en met de evoluerende uitlegging daarvan, zoals vastgesteld door het Europees Hof dat de moderniteit van het Verdrag beoogt te waarborgen, hetwelk tot doel heeft de ontwikkeling van de mensenrechten te waarborgen en aan te moedigen;

Dat de bestreden beslissing onwettig is;"

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekers een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoeren in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekers die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, dienen minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroepen. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De Raad stelt vast dat daar waar verzoekers de schending van artikel 8 van het EVRM opwerpen zij er niet in slagen dit verder uit te werken. Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot de volgende stelling: *"In casu woont verzoeker in België met zijn schoolgaande kinderen"*. Een verdere precisering van het middel blijft uit.

De Raad begrijpt niet waarom verzoekers verwijzen naar "kinderen", aangezien de aanvraag enkel was ingediend door verzoekers, waarvan een meerderjarige zoon. Er blijkt ook niet dat er ondertussen sprake is van meerdere kinderen. Bovendien geldt de verplichting om de aanvraag in te dienen in het herkomstland voor het gehele gezin, zodat er geen risico bestaat op een scheiding van de gezinsleden. Dit blijkt ook uit het feit dat de drie gezinsleden gelijktijdig het bevel kregen om het grondgebied te verlaten, zijnde de tweede tot en met vierde bestreden beslissing. Er kan bijgevolg geen schending van het gezins- en familieleven van verzoekers worden aangenomen.

Waar verzoekers ook nog wijzen op het feit dat ze in België wonen en de zoon schoolgaand is, en hiermee op het privéleven wordt gedoeld, werd supra reeds gesteld dat de gemachtigde niet op onzorgvuldige noch kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat de meerderjarige zoon reeds sinds 21 juni 2020 niet langer leerplichtig is, en dat niet is aangetoond dat hij in België actueel nog steeds scholing volgt. Aangaande het verblijf in België sedert 2019, blijkt dat de gemachtigde hiermee eveneens op redelijke wijze in de bestreden beslissing heeft rekening gehouden.

Bijgevolg kan evenmin een schending van het privéleven in België worden aangenomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is in de mate dat het ontvankelijk is, minstens ongegrond.

In wat als een derde middel kan worden beschouwd gericht tegen de drie bevelen om het grondgebied te verlaten, voeren verzoekers de schending aan van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoekers lichten dit middel toe als volgt:

"Dat de bestreden beslissing in ernstige mate de fundamentele subjectieve rechten van verzoeker, zoals die zijn neergelegd in artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement de raad van 16 december 2008, heeft geschonden;

Overwegende dat artikel 5 van het richtlijn, dat rechtstreekse werking heeft in het Belgische recht, bepaalt dat:

"Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie-en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dat de kinderen van verzoeker regelmatig in België naar school gaan;

Dat het in hun belang is om hun opleiding voort te zetten;

Dat dit element door de andere partij niet in aanmerking is genomen;

Dat zij derhalve bovengenoemde bepaling heeft geschonden;”

De Raad wijst erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en verzoekers voeren niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoekers zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kunnen beroepen.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekers concreet doelen op het hoger belang van het kind, nu zij wijzen op de schoolgaande “kinderen”, dat het in “hun” belang is de opleiding voort te zetten en dat ze van oordeel zijn dat dit element niet door de gemachtigde in overweging is genomen.

De zoon van verzoekers is geboren op (...) juni 2002. De aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd door verzoekers ingediend op 11 juni 2021. Dit maakt dat ten tijde van het indienen van de aanvraag de zoon reeds ouder was dan 18 jaar.

Hieruit volgt dat de bescherming van “het hoger belang van het kind” zoals neergelegd in de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet en 5 van de Terugkeerrichtlijn niet relevant is voor de zoon, noch ten tijde van het indienen van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch ten tijde van het ontvangen van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Eveneens ten overvloede herhaalt de Raad dat de gemachtigde op zorgvuldige en redelijke wijze omtrent de aangehaalde scholing van de zoon heeft gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing die samenhangt met de tweede tot en met vierde bestreden beslissing.

Het derde middel is onontvankelijk.

In wat als vierde middel kan beschouwd worden, voeren verzoekers in de aanhef van de middelen nog als volgt aan:

“De duidelijke beoordelingsfout, de schending van het algemene voorzichtigheidsbeginsel, het algemene beginsel van goed bestuur, en het algemene principe dat de administratieve autoriteit verplicht is te beslissen met kennis van alle elementen van de zaak”.

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar verzoekers een afzonderlijke schending aanvoeren van “het algemene beginsel van behoorlijk bestuur”, ze eraan voorbijgaan dat de term “beginselen van behoorlijk bestuur” een verzamelnaam is. Er kan enkel op ontvankelijke wijze de schending van een concreet beginsel van behoorlijk bestuur worden aangevoerd.

Verder stipt de Raad aan dat onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad moet vaststellen dat verzoekers op geen enkele wijze toelichting verstrekken op welke manier de gemachtigde bij het nemen van de beslissingen het voorzichtigheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

In de mate dat moet aangenomen worden dat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opnieuw wordt bedoeld in het licht van de scholing, werd hierop supra reeds ingegaan.

Het vierde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
M. DENYS,	griffier,
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES